

Следъ това старецътъ казалъ :

— А сега, господарю, затовѣдай да разтворятъ прозорцитѣ.

И когато свѣтнало въ стаята, старецътъ накаралъ слугитѣ да обърнатъ ржцетѣ си съ дланитѣ нагоре. На всички ржцетѣ били изчернени, само на единъ отъ слугитѣ ржцетѣ били чисти и бѣли.

Старецътъ се усмихналъ :

— Ето, този е крадецътъ, господарю

— Какъ позна?

— Бѣхъ начернилъ опашката на магарето си съ сажди. И понеже този се страхувалъ да не би, като я хване, магарето наистина да изреве, затова не я пипналъ. А вижъ на всички други ржцетѣ сж черни отъ саждитѣ

Слугата призналъ, че наистина открадналъ диадемата и веднага я донесълъ

Царътъ се зарадвалъ много, наградилъ стареца, съградилъ му кжща до палата си и често слушалъ мждритѣ му съвети.

Вѣра Бояджиева

МОЯТА КУКЛА

Мамо, дай ми тѣзъ парцали,

Сини, розови и бяли. . .

Че и мойта кукла пуста

Скжса новата си фуста.

Вижъ я — дрипава, горкана,

Само съ ризичка остана

И не топли, че е тънка.

А студено е навънка. . .

Страхъ ме е да я омия.

Съсъ какво да я повия? . . .

Нѣма рокля, ни палтенце,

Мойто хубаво детенце,

Дето само знай да плаче,

Като голичко сираче.

Чакай, кукло, догодина

Отъ дантели и коприна

Рокля азъ ще ти ушия

Цѣла само бродерия. . .

И. Стубель